

Mieke van Hooft

Blindelings

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.miekevanhooft.nl

www.ploegsma.nl

www.kinderboeken.nl

Volg ons op Instagram:

@redactieploegsma

ISBN 978 90 216 8713 1 / NUR 283

© Tekst: Mieke van Hooft 2025

© Omslag en illustraties: Jet Parent 2025

Vormgeving omslag: Steef Liefting

Zetwerk: Perfect Service

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2025

Alle rechten voorbehouden. Tekst- of datamining van (delen van) deze publicatie is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Dit boek is gedrukt op papier met het fsc®-keurmerk. Zo blijven waardevolle bossen behouden.

Woensdag

Hoofdstuk 1

Eva ligt op bed. Uit haar pods dreunt haar favoriete muziek, maar het helpt niet: ze blijft kwaad.

‘Eva!’ Mama’s stem in de deuropening.

Eva wil de volumeknop verder opendraaien, maar haar moeder is sneller en grist de pods uit Eva’s oren.

‘Blijf af! Geef terug!’

‘Eva, hou op met dat gekrijs. Doe niet zo kinderachtig. Je gaat met papa mee om Sofie naar huis te brengen.’

‘Mooi niet!’

Mama antwoordt niet meteen, maar Eva kan voelen dat ze boos wordt. Ze hoort het aan de manier waarop haar moeder ademhaalt en de ruk waarmee ze een stoel opzijschuift.

‘Over vijf minuten ben je beneden.’

Eva pakt haar kussen en legt het over haar hoofd.

Haar moeders voetstappen komen dichterbij. Eva voelt het bed inzakken als mama op de rand gaat zitten.

‘Kom op, Eef, doe niet zo flauw. Als je wilt, kunnen we er vanavond nog wel even over praten. Maar niet nu. Papa staat te wachten.’

Eva zwijgt.

Mama's vingers kriebelen over haar arm. 'Eef... je...'

'Niet doen!' snauwt Eva. Mama weet heel goed dat ze hier niet tegen kan. Als iemand lieve woordjes zegt, is het moeilijk om boos te blijven. Ze wil veel liever dat mama schreeuwt en met de deur smijt. Dan kan ze tenminste terugschreeuwen.

'Kom je dan zo meteen?' Mama trekt het kussen van Eva's gezicht. 'Eefje?'

Eva gromt wat.

'We praten vanavond verder.' Als mama opstaat, veert het bed omhoog. Haar voetstappen gaan in de richting van de deur.

Eva blijft nog even liggen, al weet ze dat ze tóch wel op zal staan en braaf mee zal gaan om Sofie naar huis te brengen.

Ze zucht. Langzaam komt ze overeind.

Als ze even later de trap afkomt, loopt ze tegen haar vader op. 'O gelukkig, daar ben je.' Zijn hand woelt door haar haren. 'Weet jij waar Sofie uithangt? Ze weet toch dat we zo vertrekken!'

'Ze zal zich wel weer verstopt hebben.'

Verstoppen is het lievelingsspelletje van Sofie. Wel tien keer hebben ze haar de afgelopen week moeten zoeken.

Papa loopt naar de keuken en trekt de kastdeurtjes open. 'Sofie! Sofie, waar zit je? Toe nou, Sofie, we hebben nu geen tijd voor grapjes. Vooruit, kom tevoorschijn!'

Eva gaat op de bank in de huiskamer zitten en wil haar pods weer indoen.

'Eva, help even mee!' Papa kleppert met de deur van de gangkast. 'Sofie? Sofietje?'

Eva's vingers glijden over haar telefoon. Ze hoort een zacht gesnuif vanuit de hoek waar de televisie staat. Nou, haar vader lost het maar lekker zelf op! Waarom moet zij trouwens mee om dat kind naar huis te brengen? Dat kan toch ook zonder haar? Dat Sofie hier zo nodig een week moest logeren was al erg genoeg! Eva had nooit gedacht dat kleine meisjes zo vervelend konden zijn. Het heeft haar weleens leuk geleken om een jonger zusje te hebben. Nou, na deze week denkt ze daar wel anders over!

De telefoon wordt uit haar handen getrokken. Eva schrikt ervan. Ze had papa niet horen aankomen.

'Toe, Eva, help even mee met zoeken. Ik had al lang weg willen zijn.'

'Hé, ik wil muziek luisteren!' snauwt Eva. 'Ik kan er toch niks aan doen dat Sofie zo irritant doet!'

Papa gooit de telefoon naast haar op de bank. 'Nee, daar kun jij niks aan doen. Dat weet ik ook wel. Maar ik heb tante José beloofd dat we tegen vieren bij haar zijn. Ik wed dat ik dat niet eens meer haal. En waar is mama? Tilly? Tilly, kom eens hier!' Met veel lawaai loopt hij de kamer uit.

Vanachter de televisie klinkt gegiechel. Eva weet dat Sofie zal proberen om geluidloos naar haar toe te sluipen. Als ze vlakbij is, zal Sofie ineens boven op haar springen of keihard 'boe' schreeuwen.

Eva's hand zoekt haar telefoon. Ze voelt haar nichtje dichterbij komen.

'Boe!' Sofie geeft een mep tegen Eva's been en rolt schaterlachend tegen haar aan.

'Je schrok, hè? Je had me niet gehoord, hè? Ik zat vlakbij. Achter de tv. Jullie konden mij lekker niet vinden! Jij niet en

oom Bob niet! En niemand niet. Lekker! Lekker puh!’

Eva doet net of ze niks hoort. Dat helpt het beste, heeft ze deze week geleerd.

Sofie huppelt de kamer uit. ‘Oom Bob! Tante Tilly! Hier ben ik. Ik had me verstopt!’

Eva blijft op de bank zitten totdat ze wordt geroepen.

Nou... er zal wel niets anders opzitten. Ze sjokt naar buiten.

‘Kom op, Eva,’ zegt mama. ‘Sofie zit er al in.’

Eva voelt een snelle kus op haar wang.

‘Groetjes aan tante José,’ zegt mama. ‘En aan oom Joost. En een knuffel voor Lieve. En vergeet niet te zeggen dat ik woensdagavond langskom.’

Eva ploft op de achterbank, haar lievelingsplekje.

‘Je moet zwaaien!’ zegt Sofie. ‘Daag, tante Tilly. Daag! Daag! Daag... Zwaai dan, suffie!’

Eva steekt een slap handje omhoog en wuift onwillig.

‘Hé, daar komt Ruben!’ Sofie springt op en neer op de achterbank. ‘Ruben! Ga je mee, mij naar huis brengen?’

Papa opent het portier. ‘Ruub, ik wist niet dat jij plannen had om mee te gaan. En wat moet je nou weer met die gitaar?’

‘Er moet een snaar worden vervangen. Dat kan ik zelf niet. Dus ik wilde oom Joost vragen...’

‘Schiet op, gooi maar achterin. Ik ben al laat!’ Papa trekt het portier dicht.

Ruben opent de kofferbak en legt de gitaar erin. Daarna gaat hij naast pap zitten en dan rijden ze eindelijk weg.

‘Jammer hè,’ zegt Sofie. ‘Jammer dat ik weer naar huis toe ga. Maar mama zal wel blij zijn als ik terug ben.’

Vast! denkt Eva. Ze zoekt haar pods en is verder niet van plan om nog iets te zeggen.

Gelukkig heeft Sofie haar nieuwe stickerboek meegenomen. Eva hoort haar de bladzijden omslaan en de stickers lostrekken.

‘Oom Bo-ob?’

Eva merkt meteen dat Sofie haar liefste stemmetje opzet. ‘Oom Bo-ob? Mag ik een ijsje?’

‘Een ijsje! Kindje, we zitten net drie minuten in de auto en jij begint al over een ijsje!’

‘Een ijsje is zo lekker, oom Bob.’

‘Ja, schat, ik weet het. Maar het lijkt me niet nodig. Net voordat we weggingen heb je nog limonade gekregen en een snoepje.’

Eva kan zich niet voorstellen dat Sofie het nu al zal opgeven, maar tot haar verrassing blijft het stil. Ze zakt onderuit in het hoekje en trekt haar benen wat op. Zo zit ze precies goed om lekker te kunnen luisteren. Met de muziek in haar oren vergeet ze alles om zich heen.

Eva weet niet hoelang ze al hebben gereden als ze weer opschrikt van de luide stem van haar nichtje: ‘Oom Bo-ob? Ik heb zo’n dorst.’

‘Nog een half uurtje, Sofie. Dan zijn we er. Een half uurtje duurt niet zo lang!’

‘Dat is wél lang, oom Bob! Een half uur duurt... duurt honderd jaar! Ik heb heel veel dorst, oom Bob!’

Eva is benieuwd hoe haar vader dit gaat oplossen.

Hij trommelt met zijn vingers op het stuur. ‘We zijn er zó. Zing maar een liedje. Voordat je het weet, ben je thuis!’

‘Ik ken geen liedjes en ik heb dorst en ik moet plassen.’

Eva hoort Ruben lachen. Ze zucht overdreven hard. Dat

drammerige toontje! Ze heeft medelijden met haar oom en tante. Je zult maar zo'n kind hebben! Het is niet te hopen dat hun nieuwe baby ook zo wordt!

Sofie begint te huilen. Het is overduidelijk nep. De slechtste toneelspeler zou het nog beter doen.

‘Hou eens op!’ zegt papa.

‘Ik heb dorst!’ schreeuwt Sofie. ‘En ik moet plassen!’ Ze wacht even. Als blijkt dat haar gekrijs geen effect heeft, begint ze weer te huilen.

Eva zet haar muziek harder, maar dat helpt niet.

‘Ik moet plassen!’ krijst Sofie. ‘Plassen, plassen, plás-sen!’ Ze roffelt met haar vuisten op de stoel voor haar.

‘Laat dat!’ schreeuwt papa.

Eva merkt dat de auto even snel naar links en dan weer naar rechts zwenkt. Vlakbij wordt woedend getoeterd.

‘Moeten we een ongeluk krijgen?’ brult haar vader. ‘Sofie, ik wil je niet meer horen en hou op met dat gebonk!’

Sofie laat zich van de bank glijden en blijft zielig snikkend op de grond zitten. Als Eva niet beter wist, zou ze medelijden met haar krijgen.

Ze hoopt dat ze dadelijk niet al te lang bij tante José en oom Joost zullen blijven. Het liefst zou ze Sofie voor de deur afzetten en dan meteen omdraaien. Of nee... natuurlijk niet. Natuurlijk wil ze heel even de baby vasthouden. Even knuffelen. Even snuffelen aan dat kleine pasgeboren lijfje. Heeft ze Sofie ook vastgehouden als baby? Vast wel. Maar ze kan het zich niet meer herinneren. Sofie is nu al vijf.

‘Weet je wat?’ zegt papa. ‘Over een paar minuten komen we bij een parkeerplaats met toiletten. Dan kan ik even stoppen. Gehoord, Sofie?’

Sofie geeft geen antwoord, maar ze snikt zachtjes door alsof ze het zieligste meisje is van de hele wereld.